

Spoštovani gospod Doropoljski!
 Spisal sem nekaj pesemc in pravljic. Ker mi pa jako ugaja »Zvonček«, Vam bom večkrat poslal kak svoj spis in me bo prav veselilo, ako ga boste priobčili v svojem koticu.

Najprej Vam pošiljam svojo prvo pesem.

V zimskih večerih.

Dedek na zapečku
 nam pravljice pravi
 o pogumnih škrtih,
 o čarobnih vilah;
 o pogumnih škrtih,
 ki v dolinah svojih
 z rudami se bavijo
 in za nas jih hranijo.

In če od otrok kateri
 v gozdu najde palčke,
 ta gotovo v polni meri
 z zlatom obložen je.
 Pravi nam o vilah,
 ki v potokih svojih
 dan na dan se kopljejo,
 lase češejo si zlate.

In če kdo slučajno
 v zmoti tja zaide,
 zlate vile ga gotovo
 oškrope z vodico.
 Dolgo, dolgo dedek
 pravi nam, razlaga,
 dokler ne zadremlje,
 sladko ne zaspava.

Drago Škrilavčev.

Odgovor:

Ljubi Drago!

Ej, ljubi dedek, kako preprosta, pa vendar zanimiva je Tvoja beseda! O vilah in škrtih govoriš, dokler ne poide Tvojim pravljicam tanka nit. Sladko spančkaj!

Lahko noč! (Pazili bomo, da se nam ne prekucneš z zapečkal!)

Dragi g. Doropoljski!

Prosim Vas, da me sprejmete v krog koticarjev. Hodim v I. realno gimnazijo. Najrajši čitam planinsko pripovedko o Kekcu. Ugaja mi pa tudi lanska pripovedka »Ratko Lipovec«. Na »Zvonček« sem naročen že drugo leto. »Zvonček« sem dal vezati. Računal mi je knjigovezec samo 10 Din. Prosim, priobčite to pismo v svojem koticu!

Z odličnim spoštovanjem

Ernest Petrič,

učenec I.c razreda realne gimnazije.

Odgovor:

Ljubi Ernest!

Menda ga ni med nami, ki bi ne bil zadržan ob čitanju Kekčevih doživljajev. Kekec se mi zdi zgled pogumnega, zavestnega, preudarnega in srčnega našega človeka, ki mu ni nobena težava prevelika. da bi je ne premagala njegova volja in njegova neustrašena odločnost. Kako daleč so od Kekca naši jokavci!

Velespoštovani gosp. Doropoljski!

Prosim, sprejmite tudi mene med svoje koticarje! Učenka sem V. razreda sedemrazredne osnovne šole v Hrastniku. Naročena sem prvo leto na »Zvonček«. Rada čitam o Kekcu, najbolj mi pa ugaja Vaš cenjeni koticek.

Prosim Vas, ako bi priobčili tudi to pismoce poleg drugih.

Vljudno Vas pozdravlja

Štefka Tuškova,
 učenka V. raz. v Hrastniku.

Odgovor:

Ljuba Štefka!

Evo Ti — Tvoje pisemce je v kotičku, toda na uho Ti povem, da sem moral v njem popraviti dve slovniški napaki, ki bi jih učenka V. razreda ne smela napraviti. Mogoče je, da si bila malo raztresena, ker si mi pisala prvo pismo. Drugo bo gotovo brez napake. Pogum velja!

*

Dragi g. Doropoljski!

Jako so me razveselili spisi v »Zvončku«. Tudi jaz želim olepšati »Zvonček« s pesemco v čast sv. Štefanu, prvemu mučenca za Jezusovo vero. Kdo bi mi zameril, če kaj napravim v čast svojemu patronu, ki me že 14 let štiti pred hudobnim duhom! Prosim, postavite moje pismo na primeren prostor v »Zvončku«.

Pesem k sv. Štefanu.

Ko je sv. Duh na svet prišel,
je od apostolov strah odšel,
spreobrnil so ljudi toliko,
da je učenikov zmanjkalo.
Apostoli so se pogovorili
in dijakone izvolili.
Jako goreč je Štefan bil,
ker ga je sv. Duh razsvetil.
Judom grehe je našteval,
spokoriti se veleval,
če pa ne,
jim v bodoče bo gorjel!
Judje se niso hoteli spokoriti,
ampak sklenili so Štefana umoriti.
Iz mesta so ga pahnili,
ubijalci so za njim lomastili,
oblačila so Savlu položili,
da bi lože Štefana umorili.
Kamenje so v njega metali,
da bi ga s tem pokončali,
pa sv. Štefan se ni smrti bal,
saj se mu je Jezus prikazal.
Ko je smrt prestal,
je dušo Bogu dal.
Štefan je umrl gotovo
pred smrtjo Jakobovo.
Sv. Jakob je 63. leta umrl,
ko mu je meč vrat predrl.
Da je sv. Štefan umrl pred smrtjo
Jakobovo,
nam priča to:
sv. Štefana kličemo prvega,
ki je življenje dal zavoljo Jezusa.

Presrečno Vas pozdravlja

Štefan Ogrizek

v Čačavasi, Kostrivnica, pošta Podplat.

Odgovor:

Ljubi Štefan!

Lepo hvalnico si zapel svojemu patronu, ki Te že — kakor praviš — 14 let štiti pred hudobnim duhom! Le priporočaj se svojemu nebeškemu zaščitniku, a vendar moraš tudi po lastni volji živeti pošteno in krepostno, da boš imel sam vsaj malo za služenja!

*

Dragi g. Doropoljski!

Jaz sem naročen na »Zvonček« prvo leto zato, ker smo v Jugoslaviji šele pol drugo leto. Prej smo bili na Goriškem. Pa Italijani so nas zapodili. Sedaj smo na Skaručni. Jaz hodim v tretji razred. »Zvonček« čitam jako rad. Posebno mi ugaja tisti prefrigani Kekec. Če bi bili vsi fantje tako korajžni, kakor je Kekec, bi šli na Goriško in bi zapodili vse Italijane v njihovo Italijo — polento jest! Kako bi bilo lepo!

Prosim Vas, če bi dali moje pismo v svoj kotiček.

Sedaj Vas pa srčno pozdravlja

Vojko Arigler,

učenec 3. razr. osn. šole na Skaručni.

Odgovor:

Ljubi Vojko!

Res je! Vsi fantje bi morali biti tako pogumni in neustrašni, kakor je Kekec, pa bi našim sovražnikom kmalu pokazali zobe in pesti. Ne smemo se samo cmeriti in zdihovali kakor mile Jere, naši neprijatelji pa se nam smejejo in žanjejo sadove našega truda in znoja.

*

KOTIČKOV ZABAVNIK.

Prebrisani Ivo.

Mati: Ravnokar je še bil na mizi kos kolača. Kdo ga je vzel?

Ivo: Dal sem ga lačnemu dečku.

Mati: Prav tako! Kdo pa je bil ta lačni deček?

Ivo (malo pomisli): Ta lačni deček sem bil — jaz!

*

Ivo (očetu): Kaj bi dal, ko bi bil jaz tvoj oče!

Oče: Pa zakaj?

Ivo: Ko bi bil jaz tvoj oče, bi ti takoj kupil lep avtomobil.

Oče: A da sem jaz tvoj sin, bi te ne prestando vozil v tem lepem avtomobilu.

